

РЕШЕНИЕ

№ 532

гр. Варна, 27.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА в публично заседание на тридесети март през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Михаил Михайлов

при участието на секретаря Нина Ив. И.а
като разглежда докладваното от Михаил Михайлов Гражданско дело №
20223100100852 по описа за 2022 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по искове на Т. М. В., ЕГН ***** с адрес с.Горен чифлик, ул. „***“ №*, с правно основание чл.2, ал.1, т.3 ЗОДОВ за **осъждане** на Прокуратурата на Република България, адрес по делото гр.София, бул.„Витоша“ №2, за сумите:

- **60 000.00лв.** - обезщетение за **неимуществени вреди**, изразяващи се в претърпяни: страх от осъждане, шок от обвинението и тежестта на наказанието за него, унижение, притеснение, душевни страдания, отчуждение от приятели, близки и колеги, финансови затруднения за семейството, включително обявен предсрочно изискуем кредит, уронване на престижа в професионалните среди и други негативни изживявания, всички от които - в резултат неоснователното привличане на ищеца в качеството на **обвиняем** по ДП №99/2019г. по описа на ОСлО при ВОП на **28.06.2019г.** и повдигането на **обвинение** срещу него по НОХД №25/2020г. на ВОС, за престъпление по чл.354а, ал.1, вр. чл.20, ал.2 НК (че на 28.06.2019г., в съучастие и като съизвършител с Д. Д., е държал, без надлежно разрешение, високорискови наркотични вещества - 0.79 гр. кокаин с процентно съдържание 74.78% на стойност 173.80лв.), за което обвинение е признат окончателно за **невиновен** с влязла в законна сила на **13.05.2021г.** присъда №11/30.10.2020г. по ВНОХД №281/2020г. на ВАпС, потвърдена с Решение №40/13.05.2021г. на ВКС;
- **4 000.00лв.** - обезщетение за **имуществени вреди**, а именно *платено адвокатско възнаграждение за цялостна защита* на обвиняемия и подсъдим по НП (в досъдебна и в съдебна фаза) за горното деяние;
- **ведно** със законната лихва върху всяка от сумите от 13.05.2021г. до пълното изплащане на сумите;

- **11021,46лв.** - обезщетение за **имуществени вреди** (съобразно допуснато изменение на на осн. чл. 214 ГПК на предявения иск с протоколно определение от съдебно заседание проведено на 30.03.2023г.), а именно *пропуснато да бъде получено възнаграждение за труд* по служебно правоотношение като пожарник, за периода на отстраняване от работа, а именно от **28.06.2019г. до 22.02.2020г.** (съобразно уточнения досежно периода в първо по делото съдебно заседание проведено на 08.11.2022г.) вкл.;
- **имуществени вреди**, изразяващи се в *неоснователно заплатени от ищеца суми, вследствие обявяване на предсрочната изискуемост на Договор за кредит „Експресо“ №408597/19.05.2015г. и събрани по изп. д. №177/2020г. по описа на ЧСИ П. И., както следва: 335,48 лева* (съобразно допуснато изменение на на осн. чл. 214 ГПК на предявения иск с протоколно определение от съдебно заседание проведено на 30.03.2023г.) - лихва за периода 04.02.2020г. - 15.04.2020г.; **409.31 лева** - присъдени разноси в полза на вискателите; **831,46 лева** (съобразно допуснато изменение на на осн. чл. 214 ГПК на предявения иск с протоколно определение от съдебно заседание проведено на 30.03.2023г.) - такси и разноси съгласно ТТР към ЗЧСИ;
- **ведно** със законната лихва върху последните две групи суми, считано от подаване на исковата молба - 02.02.2022г. до пълното им изплащане.

Ищецът твърди, че на 28.06.2019г. е бил задържан по реда на ЗМВР и то по публичен и унизителен начин.

Твърди още, че на 29.06.2019г. е бил привлечен като обвиняем по ДП №99/2019г. по описа на ОСЛО при ВОП за престъпление по чл.354а, ал.1, вр. чл.20, ал.2 НК (че на 28.06.2019г., в съучастие и като съизвършител с Д. Д., е държал, без надлежно разрешение, високорискови наркотични вещества 0.79гр. кокаин, процентно съдържание 74.78% на стойност 173.80лв.). За периода 01.07.2019г. - 27.08.2019г. вкл. му била наложена мярка „задържане под стража“, а за периода 28.08.2019г. - 14.02.2020г. вкл. - „домашен арест“. В хода на ДП участвал в много процесуални действия (задържане, претърсване, изземване, привличане като обвиняеим, разпит, експертизи, СРС и други), като по повод на тях осъществявал защита.

Впоследствие за деянието на сегашния ищец било повдигнато обвинение, за което било образувано НОХД №25/2020г. на ВОС. По него, след проведени няколко заседания, на които подсъдимият присъствал и се защитавал, е била постановена присъда от 30.06.2020г., с която В. бил признат за виновен по повдигнатото му обвинение. След обжалване, с присъда №1Ш0.10.2020г. по ВНОХД №281/2020г. на ВАпС, подсъдимият бил оправдан. След протест, с Решение №40/13.05.2021г. на ВКС оправдателната присъда на ВАпС е била потвърдена и така влязла в сила на 13.05.2021г.

Ищецът твърди, че в резултат на незаконното привличане по ДП, след взетите срещу него мерки за неотклонение, като вид и продължителност, след широкото медийно отразяване на случая и тежестта и вида на обвинението, то ѝ претърпял неблагоприятни преживявания и състояния - шок от обвинението и тежестта на престъплението и наказанието за него, страх от осъждане, загуба на сън и апетит, унижение, притеснение, душевни страдания, отчуждение от приятели, близки и колеги, финансови затруднения за семейството, в т.ч. обявен предсрочно изискуем кредит, уронване на

престижа в професионалните среди, в които се ползвал с добро име, опетнено чисто съдебно минало, както и други негативни изживявания. Последните твърди да надхвърлят обичайните относно подобни обвинения, с оглед личността, длъжността и личността на ищеца.

Въз основа гореизложеното и на характера на обвинението, периода на процесуалните действия с участие на ищеца, мярката за неотклонение и вида ѝ, преживяното в личен, морален, здравословен, семеен и колегиален аспекти от ищеца и всички относими по ЗОДОВ факти, включително отражението на НП върху ищеца като цяло, се моли за обезщетение в претендирания и справедлив според него размер, като в подкрепа на искането развива правни съображения.

По отношение на имуществените вреди твърди, че направил разноски за адвокатско възнаграждение за защита по ДП и НОХД на три инстанции, общата стойност на които претендира да получи, също като пряка последица от факта на незаконното обвинение.

Още като имуществени вреди претендира пропуснатото да бъде получено брутно възнаграждение за труд по служебно правоотношение като пожарникар, за периода на отстраняване от работа от 28.06.2019г. до 15.02.2020г., в размер на исковата сума.

Отделно твърди, че поради задържането му под стража и домашен арест в периода от 28.06.2019г. до 15.02.2020г. ищецът бил лишен от възможността да работи и получава заплата, с която да обслужва задълженията си по кредит „Експрес" №408597/19.05.2015г. с „Експресбанк" АД. Поради това банката се е възползвала от правото да обяви кредита за предсрочно изискуем и образува изп. д. №177/2020г. по описа на ЧСИ П. И.. След възстановяването на активната трудова дейност ищецът, с оглед на това, се наложило да заплати по изпълнителното дело сумите: 373.36лева - лихва за периода 04.02.2020г. - 15.04.2020г.; 1534.64лева - неолихвяеми вземания, мораторни лихви, както и обезщетения; 409.31лева - присъдени разноски в полза на взыскателите; 1983.95лева - такси и разноски съгласно ТТР към ЗЧСИ. Тъй като причината да се стигне до предсрочна изискуемост и до принудително изпълнение била само липсата на средства от труд за заплащане на погасителните вноски се твърди, че така платените по изп. дело суми също са пряка вреда от обвинението и се претендират да бъдат присъдени на ищеца.

Претендира и законната лихва върху горните обезщетения, считано от конкретно заявена от ищеца дата (различна за различните вземания).

По същество моли за уважаване на исковите и за съдебни разноски.

В срока по чл. 131 от ГПК ответникът депозира писмен отговор, в който не оспорва привличането на ищеца, като обвиняем; повдигането на твърдяното обвинение срещу него; образуването по обвинението НОХД; както и финалната оправдателна по НОХД присъда спрямо ищеца по настоящото дело.

В основния си отговор, както и в допълнителния след уточненията пред ВОС от ищеца, ответникът оспорва изцяло исковите по основание и по размер, като във връзка с това навежда следните групи доводи: 1/ по чл.5, ал.1 ЗОДОВ за пълно съпричиняване от ищеца на вредите, тъй като оправдаването му по НОХД е било само по процесуални причини - ВАпС и ВКС са го установили за помагач, но обвинението е било за съизвършител, без да има съмнение, че има пряко съзнателно участие в престъплението „държане на

наркотични вещества" от другите двама реални извършители, сключили споразумения с ПРБ, с което признали вина; 2/ евентуално по чл.5, ал.1 ЗОДОВ за частично съпричиняване, по същите причини; 3/ недоказаност на сочените за претърпяни неимуществени и имуществени вреди, по вид и размер; 4/ недоказаност на причинната връзка между всяка претендирана група вреди и действията на ответника по исковите ДП и НП; 5/ несъответствие и завишеност на претендираните неимуществени вреди с принципа на справедливостта, с оглед естеството на обвинението, срока на разглеждане на същото, не най-тежката мярка за неотклонение по ДП, икономическата обстановка в страната и другите за случая относими по ДП и НП обстоятелства; 6/ липса на касателство на ПРБ с медийното отразяване на случая; 7/ недоказаност дали и кога е бил заплатен адв. хонорар, евентуално прекомерност на хонорара; 8/ недоказаност дали и как ищецът е бил отстранен от работа по реда на чл.69 НПК, евентуално право на обезщетение от неговия работодател си по друг ред; 9/ без отношение към задълженията на ищеца по договор за кредит е обвинението му в престъпление; 10/ началният момент на отговорност на ПРБ е от оправдателната присъда.

По същество моли за отхвърлително решение по исковете.

Съдът, след съвкупна преценка на събраните по делото доказателства, заедно и поотделно и по вътрешно убеждение, приема за установено следното от **фактическа страна**:

Представен по делото е протокол за обиск и изземване по чл. 212, ал.2 НПК от 28.06.2019г., с който е удостоверен обиск по отношение на ищеца В., като в протокола е удостоверено, че при претърсването, което е започнало в 20,30 часа не са намерени и не са иззети вещи, които да са от значение по делото.

Със заповед за задържане от 28.06.2019г., на осн. чл.72, ал.1 ЗМВР ищецът е задържан за срок до 24 часа в помещение за временно задържане при Първо РПУ при ОД на МВР Варна.

С постановление за привличане на обвиняем по ДП № 99/2019г. по описа на ОСЛО – ОП – Варна, от 29.06.2019г., ищецът Т. В. е привлечен в качеството му на обвиняем за това, че на 28.06.2029г. в гр. Варна, в съучастие като съизвършител, без надлежно разрешение е държал кокаин с тегло от 0,79 грама, с цел разпространение – престъпление по чл. 354а, ал.1 вр. чл.20, ал.2 НК.

С постановление от 29.06.2019г. по ДП № 99/2019г. по описа на ОСЛО – ОП – Варна, ищецът В. е задържан за срок до 72 часа, считано от 17,17 часа на 29.06.2019г.

Проведено е на 01.07.2019г. съдебно заседание по ЧНД №754/2019г. по описа на Окръжен съд Варна, в което ищецът В. е взел участие, в което производство с протоколно определение на последния е наложена мярка за неотклонение „Задържане под стража“.

Проведено е на 29.07.2019г. съдебно заседание по ВЧНД № 237/2019г. по описа на Апелативен съд Варна, в което е взел участие ищецът В., в което съдебно производство и с протоколно определение е потвърдено определение на ВОС, с което на ищеца е взета мярка за неотклонение „Задържане под стража“.

Проведено е на 16.08.2019г. съдебно заседание по ЧНД № 941/2019г. по описа на Окръжен съд Варна, в което е взел участие ищецът В., в което

съдебно заседание е оставена без уважение молбата на ищеца за изменение на наложената му мярка за неотклонение „Задържане под стража“ в по-лека.

С определение по ВЧНД № 304/2019г. по описа на Апелативен съд Варна, по което е проведено съдебно заседание на 27.08.2019г. с участие на ищеца В., е изменена наложената му мярка за неотклонение „Задържане под стража“ в „Домашен арест“.

С определение постановено по ЧНД № 1097/2019г. по описа на Окръжен съд Варна, по което е проведено съдебно заседание на 07.10.2019г. с участието на ищеца В. е изменена мярката му за неотклонение „Домашен арест“ в „Парична гаранция в размер на 2000 лева“.

С определение постановено по ВЧНД № 361/2019г. по описа на Апелативен съд Варна, по което е проведено съдебно заседание на 15.10.2019г. с участие на ищеца В., е отменено определение постановено по ЧНД №1097/2019г. на Варненски окръжен съд, като е оставено без уважение искането на ищеца В. за замяна на наложената му мярка за неотклонение „Домашен арест“.

Представени по делото са протоколи за разпит на обвиняем от 29.06.2019г., 01.07.2019г., 20.09.2019г. и 16.10.2019г. от който се установява, че на така посочените дати ищецът е бил разпитан в качеството му на обвиняем по ДП №99/2019г. по описа на ОСлО Варна.

С постановление за привличане на обвиняем по ДП № 99/2019г. по описа на ОСлО – ОП – Варна, от 12.11.2019г., ищецът Т. В. е привлечен в качеството му на обвиняем за това, че на 28.06.2029г. в гр. Варна, като съизвършител, без надлежно разрешение е държал кокаин с тегло от 0,79 грама на стойност от 173,80 лева, с цел разпространение – престъпление по чл. 354а, ал.1, изр.1-во, пр.4-то, алт. 1 НК.

Представен по делото е протокол за разпит на обвиняем от 12.11.2019г. по ДП №99/2019г. по описа на ОСлО Варна, от който се установява, че на така посочената дата ищецът е разпитан в това му качество.

Представена по делото е съдебно – психиатрична експертиза на ищеца В., която е назначена с постановление от 26.06.2019г. по ДП №99/2019г. по описа на ОСлО Варна, от която се установява, че по отношение на ищеца е осъществено освидетелстване.

С протокол от 21.11.2019г. по ДП №99/2019г. по описа на ОСлО Варна за предявяване на разследването, на ищеца В. в качеството му на обвиняем са предявени материалите по досъдебното производство.

С постановление за привличане на обвиняем по ДП № 99/2019г. по описа на ОСлО – ОП – Варна, от 02.12.2019г., ищецът Т. В. е привлечен в качеството му на обвиняем за това, че на 28.06.2029г. в гр. Варна, като съизвършел, без надлежно разрешение е държал кокаин с тегло от 0,79 грама на стойност от 173,80 лева, с цел разпространение – престъпление по чл. 354а, ал.1, изр.1-во, пр.4-то, алт. 1 вр. чл. 20, ал.2 НК.

Представен по делото е протокол за разпит на обвиняем от 02.12.2019г. по ДП №99/2019г. по описа на ОСлО Варна, от който се установява, че на така посочената дата ищецът е разпитан в това му качество.

С протокол от 02.12.2019г. по ДП №99/2019г. по описа на ОСлО Варна за предявяване на разследването, на ищецът В. в качеството му на обвиняем са предявени материалите по досъдебното производство.

С обвинителен акт от 08.01.2020г. постановено по ПП№2/2020г. по описа на Окръжна прокуратура Варна, на ищеца В. е повдигнато обвинение за извършено престъпление за това, че на 28.06.2019г., като съизвършител, без надлежно разрешение е държал наркотични вещества 0,79 грама кокаин с процентно съдържание 74,798 %, на стойност от 173,80 лева, с цел разпространение – престъпление по чл. 354а, ал.1, изл.1, пр.4-то, алт.1 вр. чл. 20, ал.2 НК.

Проведено на 05.02.2020г. е съдебно заседание по НОХД № 25/2020г. по описа на Окръжен съд Варна, в което е взел участие ищеца В., което е отложено с оглед организиране на защитата от страна на подсъдимия.

Проведено на 12.02.2020г. е съдебно заседание по НОХД № 25/2020г. по описа на Окръжен съд Варна, в което е взел участие ищеца В., което е отложено поради отвод на съдебен заседател по делото.

Проведено на 14.02.2020г. е съдебно заседание по НОХД № 25/2020г. по описа на Окръжен съд Варна, в което е взел участие ищеца В., в което е даден ход на разпоредителното заседание, както и с определение по делото е изменена наложената на ищеца мярка за неотклонение „Домашен арест“ в „Парична гаранция в размер на 3000 лева“.

Проведено на 02.03.2020г. е съдебно заседание по НОХД № 25/2020г. по описа на Окръжен съд Варна, в което е взел участие ищеца В., в което е даден ход на съдебното следствие, като са разпитани свидетели.

Проведено на 29.05.2020г. е съдебно заседание по НОХД № 25/2020г. по описа на Окръжен съд Варна, в което е взел участие ищеца В., в което съдебно заседание за разпитани свидетели по делото.

Проведено на 19.06.2020г. е съдебно заседание по НОХД № 25/2020г. по описа на Окръжен съд Варна, в което е взел участие ищеца В., в което е разпитан свидетел по делото.

Проведено на 30.02.2020г. е съдебно заседание по НОХД № 25/2020г. по описа на Окръжен съд Варна, в което е взел участие ищеца В., в което подсъдимия В. се е възползвал от правото си да даде обяснения по повдигнатото му обвинение, в рамките на което производство е даден ход на съдебните прения, съответно ищецът се е възползвал от правото си на последна дума на обвиняемия.

С присъда №40/30.06.2020г. постановена по НОХД № 25/2020г. по описа на Окръжен съд Варна, ищецът В. е признат за виновен за това, че на 28.06.2019г. в гр. Варна, като съизвършител, без надлежно разрешение е държал високо рискови наркотични вещества 0,79 грама кокаин с процентно съдържание 74,78%, на стойност от 173,80 лева, поради което и на осн. чл. 354а, ал.1, т.1 вр. чл.20, ал.2 НК му е наложено наказание „Лишаване от свобода“ за срок от 1 година, което на осн. чл. 66, ал.1 НК е отложено с изпитателен срок от 3 години, както и глоба в размер на 2000 лева. Ищецът е оправдан по първоначално повдигнатото му обвинение по чл. 354а, ал.1, изр.1, пр.4, алт.1 НК.

С определение от 30.06.2020г. постановено по НОХД № 25/2020г. на Варненски окръжен съд е потвърдена марката за неотклонение на ищеца „Парична гаранция“ в размер на 3000 лева.

Представено по делото е ВНОХД № 281/2020г. по описа на Апелативен съд Варна, образувано въз основа на протеста от ВОП и въззивна жалба от ищеца В., по което съдебно производство е проведено съдебно заседание на

30.10.2020г., в което е взел участие ищеца В., в което заседание е даден ход по същество на спора, като ищецът в качеството му на подсъдим се е възползвал от правото си на последна дума.

С присъда № 11/30.10.2020г. постановена по ВНОХД № 281/2020г. по описа на Апелативен съд Варна, ищецът В. е признат за невинен по повдигнатото му обвинение, като е оправдан за това да е извършил деяние по чл. 354а, ал.3, т.1, вр. чл.20,ал.2 НК.

С определение от 30.10.2020г. постановена по ВНОХД № 281/2020г. по описа на Апелативен съд Варна по отношение на ищеца е изменена наложената му мярка за неотклонение „Гаранция в пари“ в размер на 3000 лева в „Подписка“.

Представено по делото е КНД №99/2021г. по описа на ВКС, образувано въз основа на касационен протест на Апелативна прокуратура Варна срещу присъда № 11/30.10.2020г. на Апелативен съд Варна. По така образуваното пред ВКС производство е проведено съдебно заседание на 19.02.2021г., в което лично се е явил ищецът В., който се е възползвал от правото си на последна дума.

С решение № 40/13.05.2021г., постановено по КНД №99/2021г. на ВКС е оставена в сила присъда № 11/30.10.2020г., постановена по ВНОХД №281/2020г. на Варненски апелативен съд.

Представен по делото е договор за потребителски кредит № 408597/19.05.2015г. са сумата от 35000 лева, със срок за изплащане съобразно уговорките в договора до 30.05.2022г., в който договор е уговорено, че средствата необходими за погасяване на месечните вноски следва да бъдат усвоявани от превод на работна заплата в пълен размер по разплащателна сметка на ищеца В..

Представено по делото е запорно съобщение по изп. дело № 177/2020г. по описа на ЧСИ П. И. с район на действие ВОС, образувано въз основа на издаден на 06.02.2020г. изпълнителен лист по ч.гр. дело № 1432/2020г. на ВРС за сумата от 18930,73 лева – главница, 373,36 лева законна лихва, 409,31 лева разноси, както и сумата от 1983,95 лева разноси по изпълнителното производство.

Представени са по делото са възпроизведени на хартиен носител електронни документи от средства за масова информация – „Патриотичен Десант“ със статия от 02.07.2019г. „Задържаха по стража пожарникаря, хванат с наркотици“; „Варна 24“ със статия от 02.07.2019г. „Задържаха под стража варненския пожарникар с наркотици“; „Будна Варна“ със статия от 01.07.2020г. „Осъдиха пожарникар за притежание на наркотици“; „Черно море“ със статия от 20.12.2021г. „Пожарникар от Варна с условна присъда за кокаин“; „Топ Нюз“ със статия от 06.07.2020г. „Осъдиха варненски пожарникар само за притежание на наркотици“; „Нова Варна“ със статия „Варненски пожарникар е осъден за наркотици“; „Днес+“ със статия от 01.07.2020г. „Осъдиха варненски пожарникар за притежание на кокаин“.

Представена по делото е заповед № 1983к/10.07.2019г. на Директора на ГДПБЗН, въз основа на която срещу ищеца В. в качеството му на старши пожарникар към Трета РСБПСН - Варна е образувано дисциплинарно производство, като със същата заповед ищецът е временно отстранен от длъжност. В мотивите на заповедта, като причини за налагане на същата е посочено осъщественото на 28.06.2019г. задържане на ищеца и образуваното

ДП № 99/2019г. по описа на ОСЛО Варна.

Със заповед № 1983к-445/17.03.2020г. на Директора на ГДПБЗН, ищецът В. е възстановен на заеманата от него длъжност към Трета РСБПСН – Варна.

Представен по делото е договор за правна защита и съдействие от 27.08.2019г. по силата на който ищецът е упълномощил адвокат С. И. да осъществява правна защита и съдействие по ДП №99/2019г. по описа на ОСЛО –Варна при уговорено и заплатено възнаграждение от 4000 лева.

Приета по делото е съдебно – икономическа експертиза на вещото лице Г. К.. В заключението си експерта посочва, че със заповед от 10.07.2019г. на Директора на ГД ПБЗН – Варна, ищецът е отстранен от длъжност, а със заповед от 174.03.2020г., считано от 22.02.2020г. същия е възстановен на заеманата от него длъжност. При преглед на трудовото досие на ищеца посочва, че за периода 28.06.2019г. – 15.02.2020г. няма данни той да е престира труд на заемана от него длъжност. За периода 28.06.2019г.- 22.02.2020г., за който ищецът В. не е работил на заеманата от него длъжност, той би получил общо сумата от 11021,46 лева, от които 7053,25 лева основна заплата, 1551,72 лева – допълнително възнаграждение за прослужено време, 284,27 лева – брой излизания за гасене на пожари, 93 лева нощен труд, 558,23 лева труд по време на официални празници, 196,85 лева – извънреден труд, 94,94 лева – допълнително възнаграждение по системата за управление на цели, 930 лева – възнаграждение за храна, 259,20 лева – ваучери.

Вещото лице посочва, че по образуваното изпълнително дело № 177/2020г. по описа на ЧСИ П. И., ищецът е превел общо сумата от 8076,97 лева, от които платени такси към съдебния изпълнител в размер на 831,46 лева, 1199,16 лева – договорна лихва, 409,31 лева – разходи по заповедното производство, 335,48 лева – лихви и обезщетения за забава, заплатената законна лихва възлиза на 373,36 лева.

Разпитан по искане на ищеца е свидетеля Г. К.. Посочва, че познава от 2010г. ищеца, като със същия е работил в РДПБЗН – Варна. Известно му е, че е бил задържан, като за около 2 месеца е бил в задържан под стража, а след това е бил под домашен арест. Излага, че след като мярката за неотклонение на В. е била променена в „Домашен арест“ е посетил същия в домът му в гр.Долен чифлик, като е възприел, че същия е видимо отслабнал, съответно бил отчаян. Било осъществено ново посещение до домът на ищеца, при което свидетелят бил придружен и от други негови колеги, при което посещение отново констатирал, че ищецът е видимо притеснен. На свидетеля са били известни наличните статии относно деянието, за което на ищеца е било повдигнато обвинение. Посочва, че сред неговите колеги е имало и такива, които остро и обвинително са се отнесли към повдигнатото му обвинение, което допълнително повлияло на ищеца. Към момента, в който В. бил оправдан, той се бил върнал на работа но не бил финансово добре. Свидетелят посочва, че той и други колеги са го подпомагали в момент на трудност.

Разпитан по искане на ищецът е свидетелят Ж. Ж.. Свидетелят посочва, че познава ищеца от 2010г., като същите са колеги в РДПБЗН – Варна.Известно му е за осъществено наказателно производство по отношение на него през 2019г. Споделя, че сред колегите на ищеца е настъпило разочарование във връзка с изнесените по повод образуваното наказателно производство факти, като информация за тези обстоятелства свидетеля и неговите колеги набавяли от средствата за масово осведомяване.

Посочва, че след образуване на наказателното производство ищецът бил видимо отслабнал, изнервен, затворен в себе си, отказвал да се събира с колеги. На свидетеля е известно, че ищецът е имал заем, който е обслужвал със заплатата си. Посочва, че е подпомагал финансово ищеца с дребни суми, при получаването на които В. е изпитвал неудобство. Свидетелят посочва, че е посещавал ищеца в дома му през време на наложената му мярка за неотклонение „Домашен арест“, при които посещения е констатирал, че същия е отчаян, което му състояние било в резултат на дългия престой в ареста, в последствие под домашен арест, така и към цялостно насаденото отношение към него като служител на МВР. Ищецът му е споделял, че се страхува, че ще загуби работата си.

При тази установеност на фактите, съдът възприе следните правни изводи:

Съгласно чл.2 ал.1 от ЗОДОВ Държавата отговаря за вреди, причинени на граждани от органите на дознанието, следствието, прокуратурата и съда в посочените в закона хипотези, като в т.3 от цитираната разпоредба е предвидена отговорност в хипотезата на обвинение в извършване на престъпление, ако лицето бъде оправдано, какъвто е и конкретният случай.

С ТР № 7/2014г. на ВКС, ГО се дадоха задължителни указания по приложение на закона, като се прие, че Прокуратурата на Република България участва по делата по искове за обезщетение за вреди по ЗОДОВ, по които е ответник и за които е приложим редът, предвиден в ГПК (чл. 2, ал. 3 ЗОДОВ), упражнявайки признато от закона право на иск, въпреки че не е длъжник по спорното вземане. По тези дела тя е държавен орган, който отговаря пред съда в изпълнение на компетентност, възложена от върховния закон и предвидена в законите. Отговорност на правозащитните органи е обективна и възниква при наличие на изчерпателно посочените в закона основания. Предпоставка за ангажиране на отговорността по чл. 2, ал.1 т. 3 ЗОДОВ е обективният факт, че ищецът В. е уличен в извършване на престъпление, повдигнато му е обвинение, а впоследствие е оправдан. При наличие на тази хипотеза законодателят квалифицира обвинението като незаконно, независимо от обстоятелството, че отделните процесуално-следствени действия са били извършени в съответствие със закона и правомощията на разследващия орган.

Съгласно чл.4 от ЗОДОВ Държавата дължи обезщетение за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо от това, дали са причинени виновно от длъжностното лице. Изложеното сочи на извод, както вече съдът посочи, че отговорността по ЗОДОВ е обективна, като обективността на отговорността се заключава в обстоятелството, че ищецът не трябва да доказва вина при вредоносните актове на правозащитния орган, схващана като определено субективно отношение към техния резултат. С други думи казано, държавата ще отговаря по доказаната материалноправна претенция, независимо от наличието на вина у правозащитния си орган, като тази липса или наличие на вина ще има значение само за регресната отговорност на виновните длъжностни лица спрямо държавата. Обективната отговорност се дефинира в доктрината като просто носене на риска от действия и бездействия, но никъде тази нейна особеност не се свързва със законова презумпция, че с осъществяването на деянието настъпват вреди и този факт не трябва да се доказва. Общият принцип на отговорност за реално предизвикани вредоносни последици не се дерогира от ЗОДОВ, нито се създава по някакъв начин

законова презумпция за настъпването на такива вредоносни последици и така чрез нея да се размести тежестта на доказване от ищеца върху ответника.

В случая предмет на претенцията на ищеца са настъпили за последния неимуществени и имуществени вреди вследствие повдигнатото му обвинение за престъпление от общ характер, което той не е извършил, което обстоятелство е признато с оправдателна присъда от съда. Не се спори между страните, а и се установява от събраните в хода на съдебното производство писмени доказателства, че въз основа на протокол за обиск и изземване от 28.06.2019г. е образувано досъдебно производство №99/2019г. по описа на ОСЛО Варна, на осн. чл.212, ал.2 НПК. Със заповед по реда на чл. 72, ал.1 ЗМВ от 28.06.2019г. ищецът е задържан за срок до 24 часа. На 29.06.2019г. В. е привлечен в качеството му на обвиняем, за това че на 28.06.2019г. в гр. Варна, в съучастие като съизвършител, без надлежно разрешение е държал кокаин с тегло от 0,79 грама, с цел разпространение, което деяние покрива фактическия състав на престъпление визирано в разпоредбата на чл. 354а, ал.1 вр. чл.20, ал.2 НК. Престъплението, за което ищецът е привлечен като обвиняем е тежко умишлено такова, за което се предвижда наказание от две до осем години лишаване от свобода. В следствие с постановление за привличане от 12.11.2019г. е прецизирано обвинението за осъществено деяние, както същото е квалифицирано на осн. чл. 354а, ал.1, из.р.1-во, пр.4-то, алт.1 НК, съответно с окончателно постановление от 02.12.2019г., ищецът е привлечен за обвиняем за така посоченото деяние, в качеството му на съизвършител. С обвинителен акт от 08.01.2020г. по ПП №2/2020г. на ВОП на В. е повдигнато обвинение за деяние по осн. чл. 354а, ал.1, из.р.1-во, пр.4-то, алт.1 НК.

С постановление от 29.06.2019г. ищецът е задържан под стража за срок от 72 часа, като с определение от 01.07.2019г. постановено по ЧНД №754/2019г. по описа на ВОС на последния е наложена мярка за неотклонение „Задържане под стража“. Така взетата мярка за неотклонение е заменена с определение по ВЧНД № 304/2019г. по описа на Апелативен съд Варна с „Домашен арест“. Общата продължителност на времетраенето по наложената мярка за неотклонение, включително и постановеното 72-часово задържане възлиза на 57 дни, след което считано от 27.08.2019г. до 14.02.2020г. или за общо 172 дни по отношение на ищеца е била наложена мярка за неотклонение „Домашен арест“. За периода от 14.02.2020г. до 30.10.2020г. на ищеца е взета мярка за неотклонение „Парична гаранция“, която на 30.10.2020г. е заменена с „Подписка“.

В хода на досъдебното производство с участие на ищеца са осъществени различни процесуално – следствени действия с негово участие, като тук следва да бъде посочено, че по повод взетата първоначална мярка за неотклонение във връзка с привличането му в качеството му на обвиняем е образувано ЧНД №754/2019г. на ВОС, по което е проведено съдебно заседание на 01.07.2019г., съответно образуваното по повод обжалване на наложената мярка ВНОХД №237/2019г. по описа на Апелативен съд Варна и проведеното по същото съдебно заседание на 29.07.2019г. Образувано е следващо ЧНД № 941/2019г. по описа на ВОС с оглед искане за изменение на мярката, по което е проведено съдебно заседание на 16.08.2019г., съответно по повод обжалване на съдебният акт постановен от първоинстанционния съд е образувано ВЧНД № 304/2019г. на Апелативен съд Варна, по което е проведено съдебно заседание на 27.08.2019г., по което изменена първоначално взетата на ищеца мярка за неотклонение. По повод искането за

изменение и на тази мярка е образувано ЧНД № 1097/2019г. по описа на ВОС, по което е проведено съдебно заседание на 07.10.2019г., съответно по повод обжалване е образувано и ВЧНД № 361/2019г. по описа на Апелативен съд Варна, по което е проведено съдебно заседание на 15.10.2019г. От изложеното следва, че с оглед наложените на ищеца мерки за неотклонение са образувани съответните съдебни производство, като съдопроизводствените действия по всички са осъществени с участие на ищеца. Броят на проведените съдебни заседания по повод мерките за неотклонение с участие на В. възлиза на общо 6 проведени съдебни заседания.

Следващата категория процесуално – следствени действия с участието на ищеца са осъществените в досъдебното производство обиск, разпити, предявяване на материалите по обвинението, както и участието му по изготвяне на съдебно – психиатрична експертиза. От доказателствата по делото съдът приема, че ищецът е бил разпитван в качеството му на привлечен обвиняем общо 6 пъти, на същия два пъти са били предявявани материалите от разследването, като веднъж е участвал в процесуално – следствени действия с оглед изготвяне на заключението по назначена в досъдебното производство експертиза, съответно веднъж е подложен на обиск.

От анализа на възприетата фактическа обстановка следва да бъде прието, че общия брой на процесуално – следствените действия с участието на В. в досъдебната фаза на наказателното производство възлиза на шестнадесет броя, в който брой следва да бъдат включени участията му в съдебните производства по постановените мерки за неотклонение.

От доказателствата по делото съдът приема, че въз основа на обвинителен акт от 08.01.2020г. е образувано НП №25/2020г. на Окръжен съд Варна, по което са проведени общо 7 съдебни заседания, като всяко едно от тях е взел участие ищеца. По делото е постановена присъда № 40/30.06.2020г., с която ищецът е признат за виновен за престъпление по чл. 354а, ал.1, т.1 вр. чл.20, ал.2 НК, като му е наложено наказание „Лишаване от свобода“ за срок от 1 година, което на осн. чл. 66, ал.1 НК е отложено с изпитателен срок от 3 години, както и глоба в размер на 2000 лева. Ищецът е оправдан по първоначално повдигнатото му обвинение по чл. 354а, ал.1, изр.1, пр.4, алт.1 НК.С оглед протест на ВОП и въззивна жалба от ищеца е образувано ВНОХД № 281/2020г., по което е проведено едно съдебно заседание на 30.10.2020г., при което при участие на ищеца същия е оправдан по така повдигнатото му обвинение. С оглед постъпилия касационен протест е образувано КНД № 99/2021г. по описа на ВКС, по което отново е проведено едно съдебно заседание, в което е взел участие и ищеца, по което дело и с окончателно решение № 40/13.05.2021г. е потвърдена оправдателната присъда постановена по НОХД №821/2020г. на Варненски апелативен съд.

От така възприетата фактическа обстановка следва да бъде направен извод, че в рамките на съдебната фаза на наказателното производство с участие на ищеца са проведени общо 9 съдебни заседания, от които седем в първоинстанционния съд, едно във въззивния съд и едно пред касационния съд. Общата продължителност на наказателното производство в неговата досъдебна и съдебна фаза следва да бъде определена за периода от момента на образуване на досъдебното производство със съставяне на протокола за първото действие по разследване – протокол на осн. чл. 212, ал.2 НПК за обиск и изземване от 28.06.2019г. до постановяване на окончателно съдебно

решение №40/13.05.2021г. по КНД №99/2021г. на ВКС. Времетраенето на наказателното производство в двете му **фази възлиза на около 1 година и 11 месеца**, което производство следва да бъде прието, че е приключило в разумни срокове с оправдателна присъда за ищеца В.. Наред с изложеното по отношение на ищеца за период от **57 дни е взета най – тежката мярка за неотклонение „Задържане под стража“**, а за период от **172 дни същата е била изменена на „Домашен арест“**. За посочената продължителност на наказателното производство са осъществени множество процесуални действия с участието на ответника, което участие е наложено с оглед привличането му в качеството на обвиняемо лице за осъществено умишлено престъпление от общ характер, съответно с оглед повдигнатото за това деяние обвинение с внасяне на обвинителен акт в съда.

По изложените съображения претенцията на ищеца се явява основателна, доколкото е налице фактическия състав на разпоредбата на чл. 2, ал.1, т.3 ЗОДОВ, а именно повдигнато обвинение за престъпление и впоследствие постановяване на оправдателна присъда.

Съдът не споделя възраженията на ответника, че в случая е осъществен фактическия състав на разпоредбата на чл.5, ал.1, евентуално ал.2 ЗОДОВ, която предвижда освобождаване от отговорност, ако увреждането е причинено поради изключителна вина на пострадалия, съответно намаление на обезщетението при виновно допринасяне за увреждането. В тази насока не се споделят доводите, че макар и оправдан в качеството му на съизвършител, в мотивите на съда по оправдателната присъда и тези постановени в решение на ВКС, с което бива потвърдена оправдателната за ищеца присъда, последният е посочен, че има качество на помагач.

Съпричиняване по смисъла на чл.5 ЗОДОВ е налице в случаите, когато лицето недобросъвестно се е наредило в извършване на престъпление – когато лично се е явил пред органите на досъдебното производство и е направил неистински признания за авторството на престъплението или въвеждане на органите по разследване в заблуждение с цел да бъдат прикрити определени обстоятелства, за да се забави или опорочи престъплението, в който смисъл Решение №244/25.07.2013г., постановено по гр. дело № 1205/2012г., IV, г.о. на ВКС. В такива хипотеза пострадалият виновно е допринесъл за увреждането, а настъпилият вредоносен резултат е в причинно – следствена връзка с поведението на пострадалия. Когато пострадалият с действията си по време на наказателното преследване недобросъвестно е създал предпоставки за повдигане и поддържане на незаконно обвинение или, за да се забави или опорочи разследването на престъпление. Данни по делото, които да покриват фактическия състав на разпоредбата на чл.5 ЗОДОВ не се установяват, при което и възраженията на ответника са неоснователни.

Образуваното наказателно производство и наложените първоначална, а и след това изменена мярка за неотклонение са допринесли до ограничаване възможността от свободно придвижване на ищеца. От събраните гласни доказателства посредством разпита на свидетелите К. и Ж., които напълно се кредитират като обективно и безпристрастно дадени, съдът приема, че образуваното наказателно производство е допринесло до настъпване на неимуществени вреди под формата на болки и страдания за ищеца. Установя се по делото, че същия е отслабнал, проявявал е чувство на отчаяние, бил е изнервен, затворен в себе си, дистанцирал се е от социалния си кръг. Промяната в поведението на ищеца се обуславя единствено от повдигнатото

му обвинение за престъпление, по което той е бил оправдан, като няма данни за други фактори, които да са обусловили настъпването на неимуществените вреди. При така изложеното и доколкото доказателства в насока противна на приетото не са ангажирани, следва да бъде прието, че действията по образуването наказателно производство са в пряка причинно – следствена връзка с настъпилите неимуществени вреди, при което възраженията на ответника и в тази насока на неоснователни.

Спорен е и въпроса относно размера на дължимото обезщетение, която от Прокуратурата се посочва, че е завишен.

Обезщетение за неимуществени вреди се определя от съда по справедливост. Понятието "справедливост" по смисъла на чл. 52 ЗЗД обаче не е абстрактно понятие. То е свързано с преценката на редица конкретни обективно съществуващи обстоятелства, които трябва да се имат предвид от съда при определяне на размера на обезщетението. При определяне размера на неимуществените вреди следва да се вземат под внимание всички обстоятелства, които обуславят тези вреди. Според трайната практика на ВКС- напр. р. по гр.д. №582/18 г. на четвърто г.о., р. по гр.д. №85/12 г. на четвърто г.о. и др., при определяне на обезщетенията за неимуществени вреди по искове с пр. осн. чл.2, ал.1, т.3 ЗОДОВ от значение са тежестта на повдигнатото обвинение, дали то е за едно или за няколко отделни престъпления – умишлени или по непредпазливост; дали ищецът е оправдан по всички обвинения или по част от тях, а по други е осъден; продължителността на наказателното производство, включително дали то е в рамките или надхвърля разумните срокове за провеждането му; вида на взетата мярка за неотклонение, другите наложени на ищеца ограничения в рамките на наказателното производство; както и по какъв начин всичко това се е отразило на ищеца – има ли влошаване на здравословното му състояние и в каква степен и от какъв вид е то, конкретните преживявания на ищеца, и изобщо – цялостното отражение на предприетото срещу него наказателно преследване върху живота му – семейство, приятели, професия и професионална реализация, обществен отзвук и пр. Като база за определяне паричния еквивалент на неимуществените вреди следва да служи още икономическият растеж, стандартът на живот и средностатистическите показатели за доходите и покупателните възможности в страната към датата на увреждането, както и обстоятелството, че осъждането само по себе си също има ефект на репарация. Размерът на обезщетението не следва да бъде източник на обогатяване за пострадалия, като от значение е и създаденият от съдебната практика ориентир.

Повдигнатото срещу В. обвинение е за престъпление от общ характер, за което законодателят е предвидил наказание „Лишаване от свобода“ от две до осем години. В хода на наказателното производство за период от 57 дни по отношение на ищеца е взета най-тежката мярка „Задържане под стража“, която в последствие е заменена с „Домашен арест“, която мярка от своя страна е наложена с продължителност от 172 дни. За периода от 14.02.2020г. до 30.10.2020г. е взета мярка за неотклонение „Праична гаранция“, а считано от 30.10.2020г. е наложена мярка за неотклонение „Подписка“. От изложеното следва да бъде направен извода, че по време на наказателното производство по отношение на ответника са наложени пълния спектър от предвидените мерки за неотклонение в последователност на предвидената от закона тежест. По така повдигнатото срещу ищеца едно обвинение в престъпление от общ характер същия е оправдан, като продължителността на

наказателното производство е в порядъка от около 1 година и 11 месеца. Повдигнатото му обвинение е допринесло до тежко емоционално състояние, създало чувство за несигурност. Ярък пример за отражението върху личността на ищеца на така повдигнатото срещу него обвинение е загубата на телесно тегло, промяна в личностното му поведение, което се изразява в проява чувство на неспокойствие, отдръпване от социалната среда. Следва да бъде посочено също така, че емоционалното поведение на ищеца е обусловено и от общественото обсъждане на обстоятелствата относно неговото задържане, повдигане на обвинение и постановяване на първата осъдителна присъда. От доказателствата по делото и в частност свидетелските показания на свидетеля Ж., съдът приема, че емоционалното състояние на ищеца е било повлияно и от насаденото в обществото мнение към него за извършеното, в качеството му служител на МВР. Показанията на свидетеля напълно се подкрепят от представените по делото писмени доказателства, които представляват статии от различни агенции за масово осведомяване, от които се разкрива личността на ищеца. Това обществено отразяване на наказателното производство е било възприето и от колегите на ищеца, което обстоятелство допълнително обусловило влошаване на общо емоционалното му състояние.

При така изложеното и като взе в предвид причинените на ищеца неимуществени вреди, които на последния са причинени за период от време от около 1 година и 11 месеца, то съдът намира, че следва да определи обезщетение по справедливост в размер на **20000 лева. За разликата над уважената сума от 20000 лева до пълно предявеният размер от 60000 лева предявеният иск следва да бъде отхвърлен като неоснователен.**

По отношение на дължимата законна лихва, съдът намира следното:

Съобразно дадените разяснения в ТР №3/22.04.2004г. на ОСГК на ВКС-т.4 е прието, че отговорността на Държавата по чл.2 от ЗОДОВ възниква от момента на влизане в сила на оправдателната присъда за извършено престъпление, от който момент държавните органи изпадат в забава и дължат лихва върху размера на присъденото обезщетение. При така изложеното съдът намира, че следва да присъди законна лихва върху сумата от 20000 лева – обезщетение за причинени неимуществени вреди, считано от влизане в сила на присъдата. Съобразно приетото в ТР №5/21.05.2018г., постановено по т.дело № 5/2017г. на ОСНК на ВКС, присъдата влиза в сила с постановяване на акта на въззивната инстанция, когато този акт е окончателен, а когато подлежи на обжалване – с постановяване на решението на касационната инстанция. В случая с решение № 40/13.05.2021г. постановено по КНД № 99/2021г. на ВКС е оставен в сила оправдателна присъда постановена по ВНОХД № 281/2020г. на Варненски апелативен съд, поради което считано от **13.05.2021г. върху присъдената главница от 20000 лева – обезщетение за причинени неимуществени вреди се дължи и законна лихва за забава до окончателно изплащане на задължението.**

По отношение на исковите за присъждане на имуществени вреди:

Съобразно приетото в мотивите на ТР № 1/11.12.2018г., постановено по т.дело №1/2017г. на ОСГК на ВКС, изразходваните средства за адвокатско възнаграждение в наказателното производство, приключило с оправдателна присъда или прекратено на основанията, посочени в чл.2, ал.1 ЗОДОВ, са имуществена вреда за лицето, подложено на неоснователна наказателна репресия, тъй като то има право на адвокатска защита във всеки стадий на

това производство. Когато ответникът възрази, че изплатеното в наказателното производство адвокатско възнаграждение е прекомерно съобразно действителната правна и фактическа сложност на наказателното дело, в правомощията на съда по иска за обезщетение за вреди е да изследва дали незаконно обвиненият е положил дължимата грижа при уговарянето на адвокатското възнаграждение с оглед вида и тежестта на обвинението, интензитета на приложената процесуална принуда и очакваните усилия и труд, които адвокатът предстои да положи при осъществяването на защитата. В случай, че уговореното адвокатско възнаграждение надвишава съществено разумния и обичаен размер на дължимото възнаграждение, изплатеното в повече няма за причина незаконното обвинение и не е необходима последица от него. То остава в тежест на неположилия дължимата грижа пострадал, тъй като е в причинна връзка с неговото поведение. За платеното в повече държавата не дължи обезщетение.

Предмет на този иск за причинени имуществени вреди по повод повдигнатото обвинение, за което ищецът е оправдан с влязла в сила присъда са сторените разноски за процесуална защита и съдействие в наказателното производство. С оглед доказване на сторени разходи, ищецът представи договор за процесуална защита и съдействие от 27.08.2019г., по силата на който е възложил осъществяването на процесуалната си защита по делото на адв. С. И.. Уговорено е възнаграждение в размер на 4000 лева, което видно от съдържанието на договора е заплатено в брой. Договорът за правна защита и съдействие в частта, в която е посочено, че уговорената сума е заплатена в полза на процесуалния представител има характер на разписка за получените парични средства, поради което следва да бъде прието, че същите са реално заплатени, при което е неоснователно възражението на ответника за недоказаност на сторените в наказателното производство разноски.

По отношение на направеното в условията на евентуалност възражение за прекомерност следва да бъде посочено, че уговореното възнаграждение за процесуално представителство обхваща защитата, както в досъдебната фаза на наказателния процес, така и в съдебната такава. Размерът на уговореното възнаграждение съответства с видът и тежестта на деянието, за което ищецът е бил привлечен в качеството му на обвиняем. Приложение при установяване на конкретния размер на възнаграждението за процесуално представителство намира Наредба №1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения. В частност разпоредбата на чл.12 от наредбата определя размера на дължимото възнаграждение в досъдебното производство, което се изчислява по реда и правилата на това в съдебното – чл. 13 от същата наредба. В разпоредбата на чл.14 е уредено възнаграждението при продължителност на процеса надхвърлящ един ден, а съобразно разпоредбата на чл. 15 са уредени правилата за заплащане на възнаграждение при изготвяне на въззивна жалба. Доколкото договорът за правна защита и съдействие е сключен на 27.08.2019г., то приложение следва да намери и Наредбата в нейната редакция към този момент, а това е редакцията съобразно ДВ бр.84/2016г. Към този момент минималния размер на възнаграждението за процесуално представителство в съдебната фаза, така отделно и за досъдебната такава възлиза на 800 лева, на осн. чл. 13, ал.1, т.3. Продължителността на наказателното производство, която се урежда увеличения размер на възнаграждението и към този момент предвижда заплащане на 100 лева за всеки ден в повече. Ищецът е представил договор за правна защита и съдействие с адв. И. от 27.08.2019г., който ден съвпада с проведеното съдебно

заседание по ВЧНД №304/2019г. на Апелативен съд Варна, в което е изменена мярката за неотклонение на ищеца от „Задържане под стража“ в „Домашен арест“. Както в материалите по досъдебното производство, така и в материалите по наказателното производство в съдебната му фаза няма данни за оттегляне или отказ от пълномощия от страна на адв. И., поради което следва да бъде прието, че уговореното възнаграждение обхваща всички съдопроизводствени действия, които са осъществени до приключване на производството. Видно от съдебния протокол по КНД №99/2021г. на ВКС, по което е постановено окончателно решение, с което се потвърждава оправдателната присъда, адв. И. е осъществявал процесуално представителство на ищеца. Така възприетата фактическа обстановка обосновава извода, че за периода от 27.08.2019г. до 13.05.2021г. адв. И. е осъществявал защита в наказателното производство по отношение на ищеца, при уговореното възнаграждение от 4000 лева. В досъдебното производство след 27.08.2019г. са проведени четири съдебни заседания по отношение на мярката за неотклонение, на ищеца два пъти са предявявани материалите от разследването, съответно е разпитан в качеството му на обвиняем, поради което само за тази фаза и съобразно изложеното по-горе на процесуалния представител са дължат 1300 лева. В съдебната фаза на наказателния процес са проведени седем съдебни заседания пред първоинстанционния съд, по едно пред въззивен съд и ВКС или общо девет съдебни заседания. Следва да бъде посочено, че с оглед осъдителната присъда на ищеца, процесуалния представител на ищеца е изготвил и въззивна жалба, която също следва да бъде взета в предвид при остойностяване на това възнаграждение. При определяне на основното възнаграждение по правилата на чл.13 от Наредбата, включване допълнителното такова с оглед продължителността на процеса и изготвяне на въззивна жалба, следва че за тази фаза на съдебното производство минималния дължим размер на възнаграждението за процесуално представителство възлиза на 2300 лева, а общо за наказателното производство в двете му фази в размер на 3500 лева. Като се вземе в предвид високата правна и фактическа сложност на спора, продължителността на процеса, осъществените многобройни процесуални действия с участието на процесуалния представител на ищеца, то не може да бъде прието, че уговореното и заплатено възнаграждение в размер на 4000 лева е прекомерно. Същото отговоря по размер на повдигнатото обвинение, съобразено е с тежестта и продължителността на процеса, като същевременно не надхвърля значително минималните размери на предвидените възнаграждения за процесуално представителство.

При тези съображения предявения иск за заплащане на сумата от 4000 лева обезщетение за причинени имуществени вреди е основателен и като такъв следва да бъде уважен изцяло. Върху това обезщетение се дължи законна лихва считано от 13.05.2021г. до окончателно изплащане на задължението.

По отношение на предявения иск за присъждане на възнаграждение в размер на сумата от 11021,46 лева – имуществени вреди под формата на пропуснато трудово възнаграждение.

В съдебната практика по въпроса за дължимостта на обезщетение за имуществени вреди по чл.2, ал.1, т.3 ЗОДОВ под формата на пропуснати ползи от неполучено трудово възнаграждение се приема - решение № 449/16.05.2013 г. по гр.д. № 1393/2011 г. на IV г.о., решение № 243/21.01.2020 г. по гр.д. № 1111/2019 г. на III г.о., решение № 45/07.2020 г. по гр.д. №

3445/2019 г. на IV г.о., както и разясненията на т.11 от ТР № 3/22.04.2005 г. на ВКС по т.д. № 3/2004 г. на ОСГК, че обезщетението за имуществени вреди се определя с оглед особеностите на всеки конкретен случай и при наличие на причинна връзка между незаконното обвинение и тяхното настъпване, като несъмнена, сигурна и реална възможност за увеличаване имуществото на пострадалия. Пропуснатата полза пък е имуществено увреждане, изразяващо се в неосъществено увеличаване имуществото на увредения. То се основава на предположение за състоянието, в което това имущество би се намирало, ако не бе настъпило противоправното деяние, като самото предположение обаче трябва да се изгражда на доказаната възможност за увеличаване на имуществото, която възможност е сигурна, а не се презумира. При обективна невъзможност на работника или служителя да се яви на работа по съществуващо безсрочно трудово правоотношение, която е резултат от наложена му ограничителна мярка, е налице доказана възможност за реализиране на трудови доходи, която обаче е пропусната именно поради наложената мярка за неотклонение.

От доказателствата по делото се установява, че към момента на образуване на наказателното производство срещу ищеца, той е държавен служител в РДПБСН – Варна при ГДПБЗН – МВР, като със заповед от 10.07.2019г. е временно отстранен от заеманата от него длъжност. Видно от мотивите на заповедта, причините за временно отстраняване от длъжност са образуваното наказателно производство №99/2019г. по описа на ОСлС - Варна срещу ищеца. Възстановяването на заеманата допреди това длъжност е осъществено със заповед от 17.03.2020г., считано от 22.02.2020г. Ищецът на 28.06.2019г. е задържан по реда на чл.72, ал.1 ЗМВР, в следствие въз основа на прокурорско постановление за срок до 72 часа, след което са наложени мерки за неотклонение „Задържане под стража“ и „Домашен арест“. Постановеното задържане и взетите мерки за неотклонение за във връзка с наказателното производство, като налагането на същите е обективна пречка ищецът да престои труд за този период. От изложеното може да бъде направен извод, че временното отстраняване на ищеца от заеманата от него длъжност е обусловено от образуваното наказателно производство срещу него. Налице е пряка причинно – следствена връзка между двете обстоятелства, като обстоятелства различни от привличането на ищеца в качество на обвиняем за престъпление, за което в следствие е оправда, които да са обусловили отстраняване от длъжност не се установиха по делото. Отстраняването от длъжност е съпътствано с неполучаване от страна на работника или служителя на дължимото му иначе основно трудово възнаграждение, включително и допълнително такова.

От заключението на неоспорената и приетата по делото съдебно – икономическа експертиза на вещото лице Г. К. се установява, че за периода 28.06.2019г.-22.02.2020г., за който ищецът не е работил на заеманата от него длъжност, той би получил общо сумата от 11021,46 лева, от които 7053,25 лева основна заплата, 1551,72 лева – допълнително възнаграждение за прослужено време, 284,27 лева – брой излизания за гасене на пожари, 93 лева нощен труд, 558,23 лева труд по време на официални празници, 196,85 лева – извънреден труд, 94,94 лева – допълнително възнаграждение по системата за управление на цели, 930 лева – възнаграждение за храна, 259,20 лева – ваучери. Заключение на експерта се кредитира от съда, като обективно и компетентно дадено, като следва да бъде прието от него, че размера на пропуснатите ползи под формата на неполучено възнаграждение за труд

възлиза на 11021,46 лева. При тези съображения този иск се явява изцяло основателен и като такъв следва да бъде уважен. Върху присъденото обезщетение се дължи и законна лихва считано от депозиране на исковата молба в съда – 02.02.2020г. до окончателно изплащане на задължението.

Наред с пропуснатите ползи, отговорност следва да бъде понесена и за реалната загуба, стига тя да е в причинно – следствена връзка с образуването на наказателното производство за деяние, по което ищецът да е оправдан.

От доказателствата по делото съдът приема, че преди образуване на наказателното производство, по силата на договор за потребителски кредит от 2015г., ищецът е получил банков заем в размер на 35000 лева, който съобразно уговорения срок е следвало да бъде върнат в срок до 30.05.2022г. По делото не са налице данни за необслужване на задължението по кредита за периода от възникване на задължението през 2015г. до образуване на наказателното производство през 2019г., което от своя страна да обуслови предсрочна изискуемост на задължението по кредита. От заповедното съобщение по изп. дело №177/2020г. на ЧСИ П. И. се установява, че по ч.гр. дело № 1432/2020г. на ВРС е издаден на 06.02.2020г. изпълнителен лист, с който се претендира предсрочно задължението по договора за банков кредит, договорената лихва, лихвата за забава, разноските в проведеното производство. Така издадения изпълнителен лист е обусловил образуване на посоченото изп. дело, по което съобразно заключението на съдебно – икономическата експертиза на вещото лице К. са заплатени общо 8076,97 лева, в това число 831,46 лева – заплатени такси по изпълнителното производство, 409,31 лева – разноски в заповедното производство и 335,48 лева лихва за забава.

От съдържанието на договора за потребителски кредит следва да бъде прието, че погасяване на задълженото по същия е осъществявано от ищеца посредством удържки от трудовото му възнаграждение, което е било превеждано по разплащателна сметка в банката – кредитор. След задържане на ищеца, респ. налагане на мерки за неотклонение, които са обусловили невъзможност да бъде престиган труд, съответно и след отстраняване от заеманата длъжност, работодателят на ищеца в правото си е преустановил изплащане на трудово възнаграждение по посочената банкова сметка в банката – кредитор. При неизпълнение заплащане на ежемесечните погасителни вноски, кредиторът на ищеца се е възползвал от правото си да отнесе вземането си за предсрочно изискуемо, депозирал е заявление за издаване на заповед за изпълнение, същото е уважено от заповедния съд, като в негова полза е издаден изпълнителен лист срещу ищеца. Ако ищецът не бе задържан, на същия не бяха наложени мерки за неотклонение, не бе отстранен временно от длъжност, то за същия не биха възникнали тези заплатени от него разходи под формата на разноски в заповедното производство, в изпълнителното такова, съответно лихва за забава върху предсрочно изискуемата главница. Така изложеното налага извода, че е налице пряка причинно – следствена връзка между настъпилите в патримониума на ищеца имуществени вреди и действията на ответника свързани с образуване на наказателното производство за деяние, за което е оправдан с влязла в сила присъда. По изложените съображения предявените иски за осъждане на ответника да заплати сумата от **335,48 лева** - лихва за периода 04.02.2020г. - 15.04.2020г.; **409.31 лева** - присъдени разноски в полза на вискателите; **831,46** - такси и разноски съгласно ТТР към ЗЧСИ, следва да бъдат изцяло уважени ведно със законна лихва за забава считано от депозиране на исковата

молба в съда – 02.02.2020г. до окончателно изплащане на задължението.

По отношение на разноските:

С оглед изходът на спора в полза на ищеца следва да бъдат присъдени разноски съразмерно уважената част на предявените искове. По делото са представени доказателства за заплатена държавна такса в размер на 10 лева и 200 лева възнаграждение по съдебно – икономическа експертиза за вещо лице. Претендира се възнаграждение за процесуално представителство в настоящото производство на осн. чл. 38, ал.1, т.3 ЗА, което следва да бъде определено от съда, съобразно размерите посочени в Наредба №1/09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. Размерът на дължимото възнаграждение следва да бъде определен съобразно момента на възникване на представителната власт за пълномощника на ищеца, доколкото не се представя договор за правна защита и съдействие, а именно 01.02.2022г. – съобразно приложеното на л.35 към исковата молба пълномощно за учредена представителна власт. В тази хипотеза приложимост намират правилата в посочената наредба съобразно редакцията ѝ в ДВ бр.68/31.07.2020г. Съобразно разпоредбата на чл. 5, ал.5 Наредба №1/09.07.2004г. за процесуално представителство, защита и съдействие по граждански дела възнагражденията се определят съобразно вида и броя на предявените искове, за всеки един от тях поотделно. По така посочените правила по първия предявен иск възнаграждението следва да се определи по правилата на чл. 7, ал.2, т.4 от Наредбата, като същото възлиза на 2330 лева, въз основа на предявения иск в размер на 60000 лева. Този иск съдът уважи в размер на 20000 лева, при което се дължи и съразмерно възнаграждение съобразно уважената част или сумата от **776,66 лева**. По иска за имуществени вреди в размер на 4000 лева, която е уважен изцяло се определят възнаграждение размер на **510 лева**, на осн. чл. 7, ал.2, т.2 от Наредбата. По иска за имуществени вреди под форма на пропусната полза се определя възнаграждение на осн. чл. 7, ал.2, т.4 от наредбата в размер на **860,64 лева**. Останалите три иска иска за имуществени вреди също са уважени изцяло, при което за тях се следва възнаграждение **от по 300 лева** за всеки, на осн. чл. 7, ал.2, т.1 от наредбата. По изложените съображения общото възнаграждение за процесуално представителство в полза на процесуалния представител на ответника следва да бъде определено в размер на **3047,30 лева**.

Разноските в размер на 200 лева сторени от ищеца по заплащане на депозит по съдебно – икономическа експертиза следва да бъдат изцяло присъдени на страната, предвид това, че те са сторени по иск за присъждане на имуществени вреди, който е изцяло уважен от съда. Разноските от 10 лева държавна такса се дължат съразмерно уважената част на предявените искове или сумата от 4,77 лева. По изложените съображения в полза на ищеца се дължат **204,77 лева разноски**, на осн. чл. 78, ал.1 ГПК.

Водим от горното съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА ПРОКУРАТУРАТА на Република България с административен адрес гр. София, бул. „***” №* **ДА ЗАПЛАТИ** на Т. М. В., ЕГН ***** с адрес с.Горен чифлик, ул. „***” №* **сумата от 20000**

(двадесет хиляди) лева обезщетение за причинени **неимуществени вреди** вследствие на повдигнато му обвинение за извършване на престъпление от общ характер, за което е оправдан с присъда №11/30.10.2020г. постановена по ВНОХД №281/2020г. по описа на Апелативен съд Варна, потвърдена с решение №40/13.05.2021г. постановено по касационно наказателно дело № 99/2021г. на ВКС, ведно със законната лихва от 13.05.2021г. до окончателно изплащане на задължението, като **ОТХВЪРЛЯ** предявеният иск за разликата над уважения размер от 20000 лева до пълно предявения размер от 60000 лева, на осн. чл.2, т.3 ЗОДОВ.

ОСЪЖДА ПРОКУРАТУРАТА на Република България с административен адрес гр. София, бул. „***“ №* **ДА ЗАПЛАТИ** на Т. М. В., ЕГН ***** с адрес с.Горен чифлик, ул. „***“ №* сумата от **4000 (четири хиляди) лева** обезщетение за причинени **имуществени вреди** под формата на заплатено адвокатско възнаграждение по наказателно производство в досъдебна и съдебна фаза, образувано вследствие на повдигнато му обвинение за извършване на престъпление от общ характер, за което е оправдан с присъда №11/30.10.2020г. постановена по ВНОХД №281/2020г. по описа на Апелативен съд Варна, потвърдена с решение №40/13.05.2021г. постановено по касационно наказателно дело № 99/2021г. на ВКС, ведно със законната лихва от 13.05.2021г. до окончателно изплащане на задължението, на осн. чл.2, т.3 ЗОДОВ.

ОСЪЖДА ПРОКУРАТУРАТА на Република България с административен адрес гр. София, бул. „***“ №* **ДА ЗАПЛАТИ** на Т. М. В., ЕГН ***** с адрес с.Горен чифлик, ул. „***“ №* сумата от **11021,46 лева (единадесет хиляди двадесет и един лева и 46 ст.) лева** обезщетение за причинени **имуществени вреди** под формата на пропуснати ползи от неполучено възнаграждение за труд по служебно правоотношение като пожарник, за периода на отстраняване от работа **28.06.2019г. до 22.02.2020г.** вследствие на повдигнато му обвинение за извършване на престъпление от общ характер, за което е оправдан с присъда №11/30.10.2020г. постановена по ВНОХД №281/2020г. по описа на Апелативен съд Варна, потвърдена с решение №40/13.05.2021г. постановено по касационно наказателно дело № 99/2021г. на ВКС, ведно със законната лихва върху главницата считано от депозиране на исковата молба в съда – 02.02.2020г. до окончателно изплащане на задължението, на осн. чл.2, т.3 ЗОДОВ.

ОСЪЖДА ПРОКУРАТУРАТА на Република България с административен адрес гр. София, бул. „***“ №* **ДА ЗАПЛАТИ** на Т. М. В., ЕГН ***** с адрес с.Горен чифлик, ул. „***“ №* обезщетение за причинени **имуществени вреди** в размер на сумата от **335,48 (триста тридесет и пет лева и 48ст.) лева** - лихва за периода 04.02.2020г. - 15.04.2020г., сумата от **409,31 (четиристотин и девет лева и 31 ст.) лева** - присъдени разноски в полза на вискателите, както и сумата от **831,46 (осемстотин тридесет и един лева и 46 ст.) лева** - такси и разноски съгласно Тарифа за таксите и разноските към ЗЧСИ, заплатени по изпълнително дело № 20208830400177 по описа на частен съдебен изпълнител П. И. с район на действие ВОС, образувано въз основа на изпълнителен лист от 06.02.2020г. издаден по ч.гр. дело № 1432/2020г. на Варненски районен съд, вследствие на повдигнато обвинение за извършване на престъпление от общ характер, за което е оправдан с присъда №11/30.10.2020г. постановена по ВНОХД №281/2020г. по описа на

Апелативен съд Варна, потвърдена с решение №40/13.05.2021г. постановено по касационно наказателно дело № 99/2021г. на ВКС,ведно със законната лихва върху главницата считано от депозиране на исковата молба в съда – 02.02.2020г. до окончателно изплащане на задължението, на осн. чл.2, т.3 ЗОДОВ.

ОСЪЖДА ПРОКУРАТУРАТА на Република България с административен адрес гр. София, бул. „***”№* **ДА ЗАПЛАТИ** на Т. М. В., ЕГН ***** с адрес с.Горен чифлик, ул. „***” №* сумата от **204,77 (двеста и четири лева и 77 ст.) лева** съдебно – деловодни разноски, на осн. чл. 78, ал.1 ГПК.

ОСЪЖДА ПРОКУРАТУРАТА на Република България с административен адрес гр. София, бул. „***”№* **ДА ЗАПЛАТИ** на адвокат Д. П. Й. – от Адвокатската колегия Варна, личен номер 1500133590, служебен адрес гр. Варна, бул. **** №*, ет.*, ап.* сумата от **3047,30 (три хиляди четиридесет и седем лева и 30 ст.) лева**, определено от съда възнаграждение за процесуално представителство в производството по гр. дело № 852/2022г. по описа на ВОС осъществено по отношение на ищеца Т. М. В., ЕГН ***** с адрес с.Горен чифлик, ул. „***” №*, на осн. чл. 38, ал.38, ал.1, т.3 ЗА.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с въззивна жалба пред Варненски апелативен съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Окръжен съд – Варна: _____